

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **2** CUARTOS PER TOT ESPANYA.
Y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, núm. 20, botiga
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya 8 rals, Cuba y
Puerto-Rico, 16 rals, Estranger, 18 rals.

BELGRADO—SERVIA.

ATENTAT CONTRA 'L REY DE SERVIA.

Lo rey Milan de Servia mentres feya un viatge a Rumania rebé un anónim anunciantli que s' estava tramantse un complot contra la seva persona, y que 'l pensament dels conjurats era fer saltar ab dinamita 'l vapor que havia de restituirlo a Belgrado.

Desde aquell moment, y dat que avuy per avuy los regicides no están per bromas, lo rey determiná fer lo viatge per terra, en lloch de ferlo pel riu.

Era 'l dilluns 23 de Octubre y 'l rey feya la seva entrada a Belgrado, ab la pompa acostumada. Rebut per la reyna, 'l princep y 'l cos diplomátich, passá a descansar curts moments a palacio, desde ahont se dirigí a 'l iglesia metropolitana.

Y apenas s' acostá al arquebisbe que l' hi oferia la creu, una dona ja feta, que vestia ab molta elegancia, allargá 'l brás, disparant sobre 'l rey un tiro de revólver que no 'l ferí a pesar de que aquella estava a primera fila, frech a frech de monarca. Aprofitant 'l assombro general, anava a repetir lo disparo; pero un ajudant del rey se l' hi tirá a sobre y la desarmá.

Los cortesans y 'l poble donaren crits de «Mori la infamel» y la tropa s' vejë ab trebells per contenir a la turba. La reyna en tant queya desmayada y era trasladada a Palacio, ahont s' hi aná a reunir lo rey després de celebrada la cerimonia religiosa.

¿Qui era la regicida? ¿Quins móvils l' impulsavan a cometre un atentat contra la vida del rey de Servia?

Cosa de vint anys endarrera un jove sérv, de cor franch y caràcter impetuós, era enviat pel govern del seu país a 'l escola militar de Fransa a estudiar y seguir la honrosa carrera de las armas. Aquest jove s' anomenava Markowitch. S' esqueya en aquell temps la insurrecció de Polonia, y deixant la teoria per la práctica, los llibres per l' espasa, se 'n aná a batallar contra 'ls russos.

Al tornar de la guerra s' afiliava al partit radical del seu país, era elegit diputat a l' any 75, y al estallar la guerra contra Turquia s' féu notar pel seu valor, guanyant lo grau de tinent coronel sobre 'l camp de batalla.

Conseqüent ab las sévas ideas avansadas, un cop feta la pau, conspirá contra 'l primer ministre M. Ristid, y descuberta la conspiració, fou condemnat a mort. En tant trista situació se diu que demaná la gracia del princep, y s' diu també que l' autoritat militar del poble hont estava prés se negá a trasmetre la súplica del infortunat Markowitch. Condubit al siti de l' execució y resolt a morir matant, s' abalansá sobre un soldat, l' hi prengué 'l fusell de las mans y morí en la lluyta.

Atentat contra la vida del rey de Servia. Milan.

assassinat, millor que fusellat. Aquesta escena ocorria a l'any 1878.

Markowitch feya déu anys qu'era casat ab una dona hermosa, morena, de negra caballera, de ulls negres y rasgats, dona apassionada, que estimava al seu marit ab deliri, que l'idolatrava.

Elena Markowitch quedava viuda; pero desde 'l moment de la mort del seu marit jura venjar-se, pensament que ocupava tota la seva existencia, que anava acariciant de nit y dia y que per últim tractá de realisar-lo, aprofitant l'arribada a Belgrado del príncep Milan de Servia.

La desgraciada Elena ha confessat lo seu delictu y 'ls movils que la impulsavan.

Es, donchs, una venjansa lo móvil del atentat.

Enemichs, com hém sigut sempre de l'assassinat, aixís recayga contra l'home més infelís, com contra 'l rey més alt, en aquest cas nos sentim moguts a compassió envers la desconsolada viuda que s'ha vist privada del ser que més idolatrava, y creyém que 'l rey de Servia faria una bona acció, concedint a aquesta desgraciada un indult que no vá otorgarse al pobre oficial, digne de millor sort pels grans serveys que havia prestat a la seva patria.

P. K.

SENSE SAPIGUER QUE FER.

AY, may, may haviam atravesat una situació més deliciosa.

Podrán los partits estar separats per abismes insondables; podrán tenir ideals diversos; podrán mirar-se las cosas baix mil punts de vista diferents; pero es indubtable que tots estan identificados en una mateixa linea de conducta, tots se troban en igual situació.

Y la situació es aquesta: ningú sab que fer.

No hi ha que parlar del país en general. Aquest, entre las clatellades de 'n Camacho, y las inundacions per un cantó, y 'ls huracans per l'altre, y la miseria per tot arreu, está verdaderament en la millor situació pera no sapiguer que fer.

Pero aixó ja es vell. Com que de Camachos no 'n faltan may, y las inundacions y 'ls huracans son cosa corrent, y la miseria sempre abunda, los pobres espanyols nos hi hém anat acostumant; y lo de no sapiguer que fer es tant natural per nosaltres, com no tenir quartos y com dir mal de tots los governs.

Dirigeixin la vista per allí hont vulgan, y per tot arreu trobaran la mateixa indecisió.

Mirínse l'infelís Sagasta.

Aquest si que no sap que fer. Si 's determina a marxar endavant, cumplint més ó menos ab lo que vá prometre en la oposició, la comitiva d'atrasats; que 'l rodeja se l'hi tirarà a sobre, impeditli donar un pas pèl camí de las reformas.

Si resol aferrarse més y més a la fracció retrógrada que avuy l'apoya, los partits liberals, los demócratas dinástichs, y, sobre tot, la colla de 'n Serrano avivaran més los seus focs y molt será que 'l tupé no vaja per terra.

Si no 's mou de la situació en que 's troba, no contenta als uns ni als altres y está més en perill que may.

¿Cóm sortir d'aquest compromís?

En Sagasta no sab que fer.

Passém al senyor Martos.

Per una part los seus amichs l'impulsan a que firmi la fórmula de la esquerra; es dir que, consegüent ab la seva tradicional inconseqüencia, torni a ferse monárquich, a fi de donar forsa al nou partit, y evitar los escrúpuls dels seus correligionaris qu'esperan que ell se 'n passi a la monarquia per passarshi també.

Per altra part lo senyor Martos, que no té cap pèl de barba ni ménos de tonto, no pert de vista que lo de la esquerra dinástica no es una cosa segura, y aixó de mantenirse entre dugas ayguas es molt cómodo y hábil.

Y entre las conveniencias y las reclamacions dels partits, lo senyor Martos fá una pila de temps que 's troba del mateix modo:

No sab que fer.

Girémnos cap a un altre costat, y mirémnos aquest'ánima freda de 'n Martínez Campos.

¡Pobre home! Aquest si que passa apuros en gran pera determinar lo que l'hi convè fer; pero ¡cál d'allí hont no n'hi ha no 'n pot rajar.

Es difícil, per no dir impossible, penetrar l'interior de las personas, y molt més l'interior dels Martínez Campos; pero m'hi jugaria 'l cap que més de quatre vegadas s'ha arrepentit d'haver fet... tot lo que ha fet.

Un home com ell, que passejantse pè 'ls quartels ó corrent per las montanyas podrá haver tingut una vida

tant tranquila y relativament pacífica, que podría hasta haver sigut un general regular y si massa 'm fan dir un bon acabador d'insurreccions, pe 'ls capritxos de la fortuna s'ha tingut de veure embolicat en mil intrigas polítichs, passant per un gran home, y ventse mitj compromés a fer papers que si no son ridiculs no tenen gayre de lluhits.

Ara la cosa se l'hi presenta més bruta que may. Identificat ab en Sagasta, si 'l segueix se desacredita com ell: si no cau, se ven vòltat d'enemichs poderosos que no deixarán d'armarli mil paranys per comprometre 'l, y si cau, bona nit viola, queda anulat tal vegada per sempre.

¿Qué tè d'estrany, donchs, que 'l pobre don Arseni se perdi en un cúmulo de confusions, y que seguint la epidemia reynant, se trobi sense sapiguer que fer?

Hasta entre 'ls carlistas s'ha ficat aquest estupor qu'entorpeix als homes polítichs del dia.

Vostés ja coneixen la sarrassina que s'ha armat entre ells sobre si 'l partit ha de ser governat per en Nocedal ó per un altre...

Donchs bé: entre la gran massa de la carlinalla que, en virtut d'aquesta saragata, ha concebut la idea d'enviar a don Carlos a passeig, ha nascut un dupte.

¿Per qui 's decidirán, si treuhen al héroe del as d'oros? ¿Pèl seu fill Jaume ó pèl seu germá Alfonso?

Y trencantse 'l cap inútilment y buscant medis pera sortir d'aquest laberinto, lo partit tradicionalista se troba com tothom: no sab que fer.

Entre mitj d'aquest encantament y d'aquest mar de duptes, no hi ha més que un partit que sapiga bè lo que té que fer.

Aquest partit es la democracia pura, la democracia republicana; es a dir, nosaltres.

Mirant tranquilament com los polítichs jugan ab la sort d'Espanya; observant ab impassibilitat las trpasserías de todas las fraccions; deixant que 'ls partits se gastin y desacreditin infructuosament, la nostra missió está ben clara y determinada.

Tot se reduheix a anar arreglant los trastets per quan sigui hora, y posarnos a veure venir.

Esperar y confiar: aquesta es la nostra tasca.

Nosaltres no tenim res que fer, porque tot nos ho fan los altres.

Ja veuhen que la nostra feyna no pot ser més senzilla.

FANTÁSTICH.

A ha sortit la fórmula de l'esquerra.

Es la mateixa constitució de 1869 ab uns quants surgits y alguns pedassos.

Aixís y tot es preferible a la constitució de 1876: aquella cau més bè; y l'última encare qu' es més nova, té unas costuras conservadoras que arriban a ensatar la pell.

Quatre senyors molt ben posats anaren un d'aquests dias a visitar lo convent de Montalegre. Després de recorrer 'l en tots sentits, al ser a l'iglesia, se tragueren los revólvers de la butxaca, intimant al frare que 'ls acompanyava que 'ls entregués los objectes de valor y 'ls quartos que hi hagués al convent.

¿No es veritat que aixó es molt escandalós?

—Si, dirán los lladres es escandalosíssim que 'ls frares tingan objectes de valor y quartos.

Nosaltres sabem un medi per evitar robos sacrilechs. Es molt senzill: se suprimeixen los convents y las iglesias.

Per espavilats los frares y d'entre tots los frares los de Manresa.

Aquests truximans no tenen res més que fer y captan y arreplegan pá blanch y pá moreno, pá tou y pá sech.

Naturalment, després fan la tria y 'l pá tou se 'l quedan ells y del sech y moreno 'n feyan sopas pels pobres.

Ja veurán, la caritat ben entesa comensa per un mateix.

Hi dit que del pá sech ne feyan sopa pels pobres, y no dich ne fan, porque segons sembla hi ha xacolaters que 'l compran, lo torran, lo molan y 'l fan servir de cacao.

Aixís, donchs, los frares havian d'esquivarse als pobres; pero com compendrán vostés, no podian dirlos: —Anéu y no tornéu més, que ja no hi ha sopa.

Aixó no: haurian fet un mal paper.

Los frares emplearen un'altra maniobra: als pobres que hi anavan ab la casoleta, 'ls feyan resar un' hora, dugas horas, tres horas, fins que 's cansavan ó queyan en basca.

Y d'aquesta manera vá suprimirse la sopa, per falta de pobres.

En Navarro Rodrigo está embossat fins als ulls y dintre del embós diuhen que hi porta una quarantena de diputats de la majoria.

Dias endarrera visitava a n' en Sagasta y pochs moments després anava a veure a n' en Serrano.

Francament, si jo 'm trobés al seu cas, posaria un anunci en los periódichs, dihent:

—Se vén un remat de béns: se cedirán a qui 'n dongui més.

Y aixís s'estolviria molts passos.

¿Volen passar un bon rato?

Prenquin tres pessetas, vagin a ca 'n Lopez y demanin los *Cuentos vivos* de Apeles Mestres. Ja veurán quin llibre més bonich los hi donan: l'enquadernació es una verdadera obra d'art, y en quan al text y als dibuixos son dignes de la fama del seu autor.

Si per cas, vagin depressa, porque d'aquest llibre n'hi ha molta demanadissa.

En las últimas corridas de caballs celebradas a Madrid, los ministros ván perdre todas las postas.

En materias de corre, ja se sab: res ménos a propòsit que dur la panxa plena.

Se tracta de elevar un monument a Joseph Anselm Clavé.

Inútil dir que la comissió nombrada al efecte, pot contar desd' are ab l'apoyo decidit y entusiasta de la CAMPANA DE GRACIA.

Clavé legá ab los seus coros un monument de gloria a Catalunya. Just es que Catalunya l'hi corresponga ab un altre monument.

Bes Hediger ha mort.

Es una gran pèdua pèl partit republicá. Actiu y entusiasta, allá en la seva joventut, havia transformat un país reaccionari y carlista en demócrata ardent.

Feya sempre ab preferencia la gran propaganda del exemple, y Tortosa y 'ls pobres de la comarca l'idolatravan, los seus enemichs mateixos lo miravan ab respecte, y no hi havia un demócrata cata a que no estimés los seus mérits, lo seu talent y 'l seu carácter enter y bondados.

¡Pobre Bes Hediger! Una existencia de 47 anys tota abnegació, desinterés y sacrifici, mereix las llágrimas de tots los correligionaris y 'l sentiment de tots los homes honrats.

A Fransa s'está agitant lo partit de la dinamita.

Unas quantas dotzenas de miserables tiran bombas pels cafés, escriuhen cartas amenant de mort a determinadas personas, y omplan las cartonadas de cartells amenantadors.

Las autoritats buscan lo fil de la trama, y fan bé.

Pero tingan en compte una cosa. Aixís com quan hi ha disgustos entre homes, solen preguntar:—¿Qui es ella? are las autoritats francesas han de preguntar: ¿Qui es lo capellá?

Perque, no ho duptin, aquests valentons que diuhen que voldrian destruhir lo mon per crearlo de nou, l'únich que 's proposan es destruhir la llibertat y la república, y en aquest sentit sempre troban un bon capellá ó un jesuita que 'ls dona l'absolució.

¡Ah, canallas!

L'*Hôtel del Tibi-dabo* es un gran establiment situat darrera de la Bona Nova, en la carretera de circunvalació ó d'Horta. Jardins, parques, un hermos edifici, un gran café, y tot situat al péu del Tibi-dabo desde ahont se disfruta una vista preciosa, amenisat per un servey esmeradíssim, fan de aquesta fonda y café un dels sitis més agradables del Plá de Barcelona.

No deixin de anarhi al ménos una vegada y jo 's asseguro que 'n serán parroquians.

L'*hótel del Tibi-Dabo* está situat en lo terme de Sant Gervasi de Cassolas.

Y temps a venir dirán los arqueólechs: Lo nom *cassolas* unit al de Sant Gervasi, indubtablement deriva del magnífich *Hótel del Tibi-Dabo* fundat fá tants cents anys, y tant acreditat avuy com lo primer dia.

En Serrano conta las sevas forsas.

En Sagasta també las conta.

Y la majoria dels diputats están a horas d'aré sense saber si inclinarse a n' en Sagasta ó a n' en Serrano.

Quina llàstima que 'ls republicans no estiguem preparats!
Aixís podria dir-se:
En estas disputas
llegaron los perros.
Creguin que agafariam conill.

Los carlins ván celebrar la festa de San Carlos fent dir una missa per l' etern descans dels que han mort defensant la causa del tradicionalisme.
Verdaderament, los héroes de Granollers y de Cuenca, del Vendrell y de Igualada, ab una missa y dos quartos, podran comprar un llonguet, y anarse 'n al cel, matant lo cuch.

LA VEU DELS CORRESPONSALS.—Sr. rector de Vimbodí, pel bé que l' hi vull vagi alerta, y sobre tot no 's fiqui en llibres de caballeria. Alló de dir desde la trona que si hi ha tants jefes d' exercit tanta policia, tants mossos de l' Esquadra y tants diputats que cobran es degut a la falta de religió, y alló de assegurar de barra a barra que si som ben religiosos se 'ns arrossaran los pagos, es enraonar una mica massa. Pensi ab alló d' aquella pessa catalana:—No t' emboliquis Gutierrez—mira que t' farán mal-bien.

Un altre predicador: lo rector de Sant Ciprià de Vellalta. «Napoleon I. digué, vá perdre en una nit 23 mil soldats y 3 mil caballs ¿y sabéu per qué? Perque era excomunicat pel Papa.» Escolti Sr. rector ¿y 'l rey de las húngaras que ho vá perdre tot, inclús la vergonya, sab si es excomunicat del Papa? Velhi aquí un magnífich tema per fer un altre sermó.

A la Bisbal dos joves ja eran a la iglesia per casarse y 'l capellá sospengué la cerimonia per trobar qu' eran parents de quart grau. ¿Es possible que fins al moment precis de casarse no 's trobin aquests reparos?

A Sant Feliu de Llobregat una pobre viuda, 's presentá al rector encomenanti tres missas pel seu difant marit. Lo rector respongué que si de primer no l' hi feya dir un ofici que costa 20 pessetas, no las hi volia dir. La viuda si volgué missas, tingué d' encomenarias a uns capellans de Barcelona.

En una població de la provincia de Lleyda, los neos han arribat a oferir 8 rals cada senmana perque deixi de vendre 's lo nostre periódich. Lo nostre corresponçal ha respost lo que debía als que tractavan de comprarlo. Si 'ls neos de aquell poble volen, per 8 rals los n' hi enviarem 50 números y tindran lo gust d' esqueixarlos.

L' ART DE 'N BLONDIN.

Si voléu que 'l mon 'us tingui per homes grans... hasta alla; si preteneu que se 'us vingui al detrás barret en má;

Si desitjéu fer fortuna fàcilment, deprésa y bé, escoltéu una per una las llistons que jo 'us daré.

Jo m' dich Navarro Rodrigo, funámbul de professió, y en un santiamen m' obligo a ensenyar lo que sé jo.

Escoltéu-ne, donchs, la historia del meu gran enfilament, y, aprenentla de memoria podréu procedi igualment.

Que no 's perdi, sobre tot, ni una frase, ni un sol mot: tots alerta y atenció que comensa la llistó.

L' art polítich, y no es broma, no es res més que anar buscant lo centro de la maroma que se 'n diu *corrent reynant*.

Sempre a punt de saltá en terra, quan l' equilibri ja 's té un mira a dreta y a esquerra guaytant lo vent per hont vé.

Si 'l vent bufa per la dreta, s' hi deixa caure confiat; si a l' esquerra, una volteta y a baix per aquest costat.

¿Qué ja s' ha pescat prou moma y 'l vent vol fer variació? Altre cop a la maroma, y a comensar la funció.

Y aixís sempre vigilant las ventadas cap hont ván, tot fent essés, ¡zis y zas! un avansa pas a pas.

Sobre tot molta prudencia y posá a la llengua un fré, aprenent la rara ciencia de parlar y no dir may ré.

Sempre llest, sempre gronxantse maneiant lo balanci, lo gran que es aná aguantantse sense dir ni nó ni sí.

Res de corre a decidirse, perque jo tinch observat

que 'l que més sab resistirse ne tréu més bon resultat.

Lo que 's promet no 's recorda, lo que 's diu se desmenteix: la corda y sempre la corda; tot lo demés no existeix.

¿Qué 'us atacan?
Tant se val.
¿Qué no 'us miran?
Ménos mal:
si 'l vent ara contra 'us vá,
dintre un' hora mudará.

Mantenintme en la maroma ab la méva discreció, he arribat a sé un gran home y hasta a infundir certa pó.

Fent lo mut y decantantme a la corrent dominant, he lograt aná enfilantme xano xano y progressant.

Si 'ls meus amichs s' eclipsavan, fugia dels meus amichs; si 'ls enemichs s' enfilavan, me feya dels enemichs.

Uns me creuhen fusionista, altres d' aquest partit nou ¡Pobrets! Sech equilibrista, rey de la maroma... y prou.

Lo meu lema tant sols es: anar sempre prop dels més.
Lo meu únich pensament s' guir sempre la corrent.

Ara 'm passa a mí una cosa que 'm donará molt profit: per dos cantons se 'm proposa que 'm tiri a baix desseguit.

En Serrano vé y m' invita a posarme al costat seu, y en Sagasta 'm solicita casi per amor de Déu.

Ab tot y aixó, jo no 'm lligo ni 'm decideixo per cap ¿Ahont vá en Navarro Rodrigo? ¡Ah! Per ara no se sab.

Jo no baixo: fins que vibri lo vent més plé y poderós, jo 'm mantindre en equilibri gronxantme entre mitj dels dos.

¿Deixá 'l puesto?
¡Cá, qu' es cas!
Evitémos un mal pas: dreta... esquerra... tant me fá: qui més bufi, guanyará.

C. GUMÁ.

ROMERO Robledo vá anar a Palacio, y fent antesala vejé que tothom entrava a la cámara del rey, fins uns comediantes que allí 's trobavan, totnom en fi, ménos ell.
Cremat fins al cap de munt se 'n aná.

—Miri que 'l rey sab qu' es aquí.

—Tinch molta pressa, abur.

Y marxava tot ensenyant las dents.

—Paco, has obrat molt santament l' hi deya en Cánovas, per consolarlo.

Al cap de poca estona rebia la visita de un major-dom de palacio, que l' hi dava tota mena de satisfaccions y en nom del rey lo convidava a esmorsar.

Y en Cánovas l' hi deya:

—¿No véus la ventatje d' ensenyar las dents? S' han figurat que tenias gana. Vaja, vé a esmorsar, y portam un *dulce*.

Lo bisbe de Teruel havia posat un bossal als carlins y als neos, y per espay de dos dias aquestos ván deixar de lladrar.

Peró ha vingut lo bisbe de Daulia y ha tornat a tréurelse 'l.

Y avuy, neos y carlins, mestissos y cimarrons tornan a repartirse dentelladas.

Al cap-de-vall, es molt millor que 's mosseguin ells ab ells, que no pas que mosseguin a la gent honrada.

Varios socialistas francesos acusats de haver fet voler una capella ab dinamita, compareixen davant dels tribunals.

Lo president a un acusat:—Tenim entés que vos héu dit moltes vegadas qu' erau partidari de partir.

—Es una calumnia.

—Hi ha testimonis que ho justifican.

—No, senyor president, jo no hi dit may que volguessem partir, no som tant tontos: lo que jo hi dit, es que ho voliam tot.

Lo Papa es un home molt carinyós.

En l' última recepció de pelegrins van ser admesos dos ó tres subjectes que no tenian frac, per més que las papeletas de convit acabavan dihent:

«Le signore in habito nero e velo in testa; i signori in frack e cravatta bianca.»

Jo crech que si hi haguessen anat ab boina y detente, també haurian sigut admesos.

Lo bonich fora que Sant Pere tornés al mon y se 'n anés al Vaticá ab brusa blava espitregada, péu descal, calsas arremangadas y una panera de peix al cap.

De segur que 'l porter del Papa l' hi diria tirantli la porta pels nassos:

—Vaja, Déu vos fassi bé. Anéu en nom de Déu.

Los baleguerins demanan l' audiencia que ha sigut concedida a Tremp.

Quan aniran a Madrit a reclamarla, en Sagasta 'ls preguntará:

—¿De ahont son vostés?

—De Balaguer, per servirlo.

—¿De Balaguer? Espérin que puji en Serrano y ell tal vegada 'ls complaurá. Nosaltres ab en Balaguer hi estém renyits.

Un telégrama de Manila:

«Comienzan a funcionar varias fábricas *arroceras*. ¡Arroceros fusionistas! ¡A Filipinas!

Cantitat presupuestada per en Camacho durant l' últim trimestre: 55.000.000 de pessetas.

Cantitat recaudada: 17.760.118 de pessetas.

Faltan a la llista: 37.239.882 de pessetas.

Es una fatalitat: las pessetas dels contribuyents no volen acabar de declararse fusionistas.

Un senyor molt rich está malalt.

Lo metje al retirarse del quarto diu:

—¡Pobre D. Mariano! Si no es un miracle del cel no arribará pas a Tots Sants.

—Senyor doctor, per mor de Déu, diu una criada, al ménos fassi 'l arribar fins a Nadal. Tinga pietat de nosaltres!

—¿Y per qué voléu que arribi precisament fins a Nadal?

—Perque 'l servey 'l hi doném las bonas festas y ell cada any nos dona un' unsa.

La senyora del Duch de la Torre vá a Palacio, es molt ben rebuda y 'l rey y la reyna l' hi donan lo seu retrato.

Lo marqués de Sardoal vá a palacio y esmorsa. Ultima regla de la moda: agafar la cullera ab la má esquerra.

A Jerez los treballadors sense feyna, assaltan los forns y s' apoderan del pa.

D' aquesta feta diu que tots los forners s' han declarat acérrims partidaris del libre-cambi.

En l' escriptori de una casa de comers.

—Don Mariano diu un dependent, desitjaria que se 'm aumentés la mensualitat. Ja véu vosté mateix, ab viut duros al més no n' hi ha per res.

—Tot lo que vosté vulga, respon lo principal, pero la méva norma per are es no pujar los sous.

—Donchs bueno, si la seva norma es aquesta, la méva *traviata* es tocá 'l dos. Busquis dependent.

Com a recort del dia dels Morts, aquí vá un epitafi que 'ns envia un dels nostres suscripiors:

Jau aquí un contribuyent que mori del sentiment veyent tanta trampa horrenda, y al morir digué sens solta:
—Quan neixi jo un' altra volta vul ser ministre de Hisenda.

J. A.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—Cor-ba-ta.
2. ID. 2.ª.—Qu-en-tos

- 3. MUDANSA.—*Nau-Neu-Niu Nou.*
- 4. CONVERSA.—*Adela.*
- 5. SINONIMIA.—*Vista.*
- 6. TRENCA CLOSCAS.—*Ous del dia.*
- 7. LOGOCRIFO NUMERICH.—*Pedras.*
- 8. GEROGLIFICH.—*A cent anys coteta ve da.*

Han endevinat totes las solucions los ciutadans Xerinaachs y Gangueta: 7 Pere Pius, Tomás Moro y Salustia; 6 Ramon Romanisquis y C. Guerris; 5 Simon de Sedruol; 2 E. P. de Vilassar de Dalt y Un Novici; 2 Pep de las Ballesterias y 1 no més Orador fogós

XARADA.

Una dóna qu' es molt tres
(pero aixó sí repetida)
venent la Tot pels carrés
se guanya molt bé la vida
Y com sempre d' augment dona
la venta, més guany hi té,
aixís es que té segona
y se la hu-dugas molt bé.

UN TAPÉ Y F. DE T.

MUDANSA

Ni un de hó tant sols n' hi ha
de total escrit ab a.
Agrada á tot llaminé
lo total escrit ab e.
Per treure vaig errá ahí
de total escrit ab i.
Un home que coneix jo
ab la mola tot ab o.

UN NOY DE PROFIT.

CONVERSA.

—¿Qué porta senyora Paca?
—Novas mo't frescas Pepeta.
—¿Quínas son?

—Que la Roseta
aquella noya tant maca
que porta un clavell al pit
ha fugit ab un senyó
roig, grasset y petitó
que 's diu

—¿Cóm?

—Ja ho havém dit.

RAMON ROMANISQUIS.

TRENCA-CLOSCAS.

Plansó.

Ab aquestas lletras degudament combinadas formar lo nom de un poble de Catalunya.

ALBERT ALBERT.

GEROGLIFICH.

KDA
TR
MN
la la la la
CU
I
UUU
AAAA
I

RESPLANDÍS.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endavinallas dignas d' insertarse 'is ciutadans C. X., Un Tapé y F. de T., Pepet Simpatich, En Quatre-horas, y Ll. Yilla.

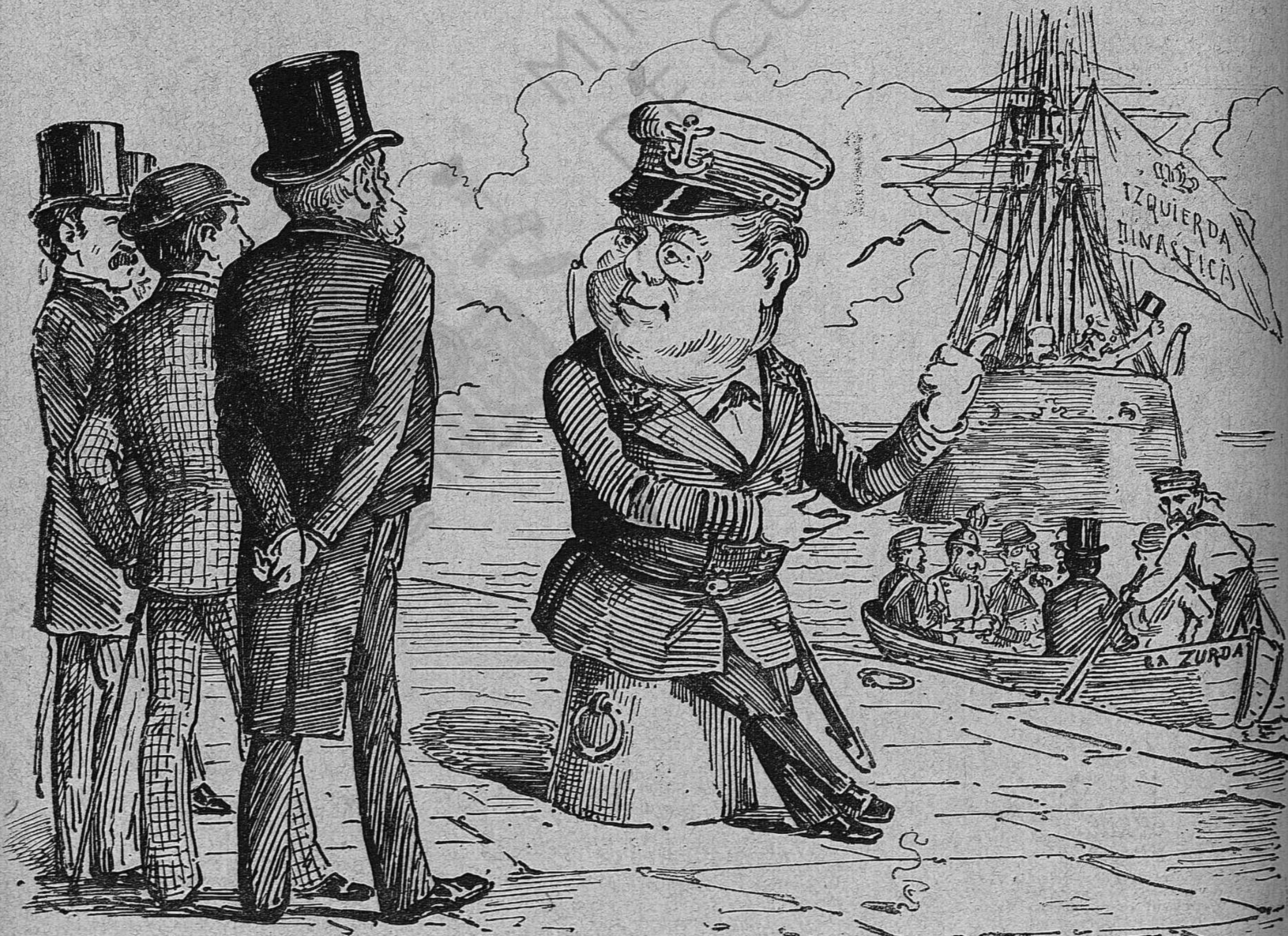
Las demés que no 's mencionan no 'ns serveixen com y tampoch lo que 'ns envian los ciutadans F. Torres, G. P. de Vilassar de Dalt, Un confiter, V. Porrson, Un Valero, Cucaieta, A. Xirinachs, b. P. R., Pau Escudellers, A. Mimo Mimot y Noguera Pallaresa.

Ciutada Ll. Milla: No podém insertar mes que alguna cantarella.—Pepet Simpatich: Publicarém lo que 'ns envia.—Un novici: Idem, trenca-closcas.—Simon de Sedruol: Idem, conversas.—Ramon Romanisquis. De lo que 'ns remet ja n' haviam insertat alguna cosa: lo quento anira.—Pau Sala: Publicarém alguna cosa.—M. Ll. Mirabet: Anira 'l quadrat.—J. Martí: Hem insertat 'l unich epítali qu podia anar.—B. Escudé Vila: Dispensim si la indole massa íntima de la seva segona poesia, va fer que no 'l poguessem comploure.—Anticot petit: Publicarém lo que 'ns envia.—Griell Tarragona: L' assumpto que 'ns recomana es de una indole massa particular y personal.—Una Dama: En lo quadro de costums hi ha algunas qualitats; pero 'l conjunt es desastros.—Un Valero: Publicarém lo quento y 'l trenca-caps.—M. y Rosita: Publicarém lo trenca-closcas.—M. Tala: Idem, lo gerooglífich.—Mister Jhonson: L' oriental esta bé; de la segona remesa únicament podém publicar un epigrama.—Pepet del carril: la seva poesia esta ben versificada; pero es molt frívola.—J. Guarxo E. La de vosté es massa seria.—M. B. Sant Feliu: Crech que no val la pena de parlarne.—Un Tapé y F. de T.: Tots los trenca-caps estan molt bé com de costum; en lo demés hi ha poca facilitat.—V. D. No podém aprofitar mes que un epigrama.—M. J. Montmeló: No ho enteném prou de lo que vostés nos diuhen.—Q. Roig: Insertarém la poesia.—Victor Soler: Idem, la de vosté.—Un Recolet: L' article seu esta bé; l' altre es molt fluix; aprofitarém un quento.—S. S. Per parlar de lo que 'ns demana necessitem una firma coneguda y que respingui de las conseqüencias.—J. Molas Ballester: La poesia esta bé; pero ofereix escassa novedat.—R.: Mil gracias per haver nos enviat la fulla; ne parlarém en l' *Esquella*.—Pau Magre: L' quento pot arreglarse.—Un botigué: Publicarém lo que 'ns envia.—Cinteta Sarrahasa: Idem, la anacreóntica.—Un trempat: ¿Que també l' hi han ensenyat á Andalusia l' escriure versos com los qu' envia?—Lloretench petit: creyém que no val la pena de parlarne.—A. Salabert: Lo dels carrers esta bé; pero no fa, dada la seva indole pel nostre periódich.—P. X.: Publicarém lo sonet.—Joan Vilaseca. Idem, la seva poesia.—Ciutadans S. R. Sant Cipria.—J. N. Vimbodi, Poeta d' espardenyá, La Bisbal y J. C. Molins de Rey: Quedan servits.

LOPEZ, Editor.—*Rambla del Mitj, 20.*

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch. del Teatre.

LO CAPITA ARANYA.

—Au, embarquinse tots que jo 'm quedo en terra. Y quan tornéu de viatge portéme un coco y un caixó de brevas, y si no tornéu jo 'us ho diré de missas.